

# Diàleg

**AVUI+**  
Des del 1976

 CORPORACIÓ CATALANA  
DE COMUNICACIÓ S.L.

 ANTONI CAMBRÉDÓ, president executiu  
PERE TORRADES, conseller delegat  
CARLES FLO, director general  
IVAN GRAU, director financer  
ORIOL GALLISSÀ, director comercial  
VALENTÍ MARTÍ, director de publicitat  
JOAN SERRA, director de producció  
LEANDRE BASANTA, cap de distribució  
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**ZAPATERO: DE LES GRANS  
PROMESSES A LA CRUA REALTAT**

Jordi Coca


 Escriptor i professor emèrit  
de l'Institut del Teatre

**AL PEU DEL CANÓ**

 Qui coneix  
Rodoreda?

## La deriva del PSOE

Quan José Luís Rodríguez Zapatero va retirar l'exèrcit espanyol de l'Iraq i quan en relació a l'Estatut va prometre que acceptaria el que proposés el Parlament de Catalunya, semblava que era possible un PSOE que s'allunyés del celtibèric tancament del senyor Bono i del PP. Després va venir el to dialogant amb els problemes del País Basc, fins al punt que uns quants ingenus –jo el primer– ens vam creure que era possible no exactament un canvi, el fals canvi tantes vegades manipulat per tots els partits, sinó un plantejament seriós i a llarg termini, dels anomenats *mals endèmics d'Espanya*. En realitat la història del PSOE i la història general de l'Estat espanyol feien sospitar les possibilitats contràries –és a dir, que res no canviaria i que allò era únicament un miratge–, però els ingenus ens resistíem a creure en un fatalisme que ens condemnava eternament a la moral de caserna: només està bé el que mana el caporal de torn.

**EN AQUEST TRIPIJOC TAMBÉ HI ERA** el PSC que, de la mà del president Maragall, i no pas sense tensions internes i externes, proposava fer un salt endavant no pas per destruir les essències d'Espanya, sinó per modernitzar-les i fer-les més justes. CiU, descavalçada del govern de la Generalitat, tenia l'oportunitat de redefinir-se i deixar de ser regionalista per passar a ser sobiranista, però en comptes d'avançar seriosament per aquest camí va caure, novament, en el joc de les grans paraules buides. I els dos socis del tripartit també anaven fent una camí ben galdós: Esquerra Republicana es barallava amb Esquerra Republicana i Iniciativa xiulava per dissimular la seva desorientació.

**PERÒ RESULTA QUE EL PP S'ACARA A ZAPATERO** amb tota l'artilleria i, amb una veu de comandament amb ressons militars, fa que la defensa d'Espanya (l'Espanya de Felipe González, d'Alfonso Guerra, de Rodríguez Ibarra, de Manuel Fraga, d'Aznar, de Rajoy, que si fa no fa és la mateixa, guerres internes al marge) sigui una prioritat sense paliatius. Els enemics eren i són claríssims: els nacionalismes, les derives independentistes, la reclamació de drets històrics i els parlaments "territorials". Si es tractava d'aprovar el reglament per treure a passejar el gos, d'acord, però anar més enllà d'aquestes minúcies... La victòria de Rajoy en aquest punt ha estat completa i mai no reconeguda, ja que, per por a perdre la Moncloa i els altres palaus emmoquetats, el vell PSOE es va tancar en banda i, literalment, es va apoderar dels dallonses del president Zapatero per fer-li saber la veritat: prou jugar amb foc, si vols continuar com a president t'has de comportar com un home. I ja s'ha vist: l'Estatut encallat, el finançament convertit en una estafa i, de retop, el PSC en la posició més paradoxal de la seva vida, presidint Catalunya i, alhora, incapaç de moure els vint-i-cinc diputats que podrien decantar realment les coses cap a una banda o l'altra. I vet aquí, mal explicada, la nostra petita història recent, a la qual caldrà afegir el desenllaç al País Basc: el PSOE, ¿es farà càrrec de la Lehendakaritza tot i que això suposa una entrega completa al PP? Ja ho veurem, però segurament sí.



LLUISA JOVER

**“Per salvar els interessos del franquisme sociològic no hem anat més enllà del cafè per a tothom orquestrat a corre-cuita durant la Transició”**

**EL MÉS TRIST DE TOT AIXÒ, EL QUE DE VERITAT** és greu, té a veure amb el futur. Res no es per sempre, d'acord, i els tombs històrics ens sorprenen quan menys ho esperem, però trenta-cinc anys després de desaparèixer el dictador el més calent és a l'aigüera. Per salvar els interessos del franquisme sociològic no hem anat més enllà del cafè per a tothom orquestrat a corre-cuita durant la Transició. S'ha aconseguit, això sí, que els més joves vegin el franquisme com una cosa lleugerament antipàtica i prou. I ara resulta que Fraga no va formar part d'un govern criminal que executava la gent per raons polítiques; la dictadura no es va imposar a sang i foc i amb execucions sumàrrimes i presons arbitràries;

el règim de Franco no va esclafar Catalunya durant quaranta anys per preservar la gloriosa unitat de la pàtria espanyola i el seu destí universal... Franco només era un vellet lleugerament antipàtic, tal com el pinten a *Polònia*. Aquesta sí que ha estat una gran victòria.

**EN FI, EL PRIMER ZAPATERO SEMBLAVA** obrir l'Estat al futur i feia pensar que, amb tantes dificultats com calgués, com a mínim s'assenyalava un horitzó que teòricament convenia fins i tot a la monarquia, ja que acomplia, ni que fos gairebé quatre dècades més tard, el propòsit de democratització real i de reconeixement dels drets que tenen els pobles que configuren això que anomenem Espanya. El segon Zapatero, i potser a hores d'ara el tercer i tot, per mantenir-se en el poder ha regalat diverses victòries al PP, no de Rajoy, d'Aznar o de Camps; ha regalat victòries al PP de Fraga, del vell col·laborador de la dictadura que no està per romanços. I els partits catalans? Doncs el PP dit de Catalunya no sap què fer, com sempre; CiU medita les dimensions de la casa, gran o petita; Esquerra té la temptació constant de barallar-se amb Esquerra; IC xiula, i el PSC corre el perill seriós de deixar-se engolir per la deriva espanyolista i insolidària del PSOE. Si és així, i segons com vagin les coses, les declaracions catalanistes del PSC poden acabar sent una altra gran mentida de Zapatero.

 Isabel  
Olesti

Escriptora



**Fa uns dies La Vanguardia publicava una petita columna que podia passar desapercibuda, referent a l'èxit que té a Itàlia la nova traducció de La plaça del diamant.** Als anys 70 i 90 ja s'havia publicat *La plaça...* en italià, però mai com ara havia tingut tant d'èxit. En dos mesos se n'han venut 25.000 exemplars, les crítiques són boníssimes i se'n parla als programes de més audiència de ràdio i televisió. Sempre s'ha dit que Rodoreda és més coneguda a l'estranger que a Espanya. Per cert, ¿hi ha algun apartat de literatura catalana a l'ESO de la resta de l'Estat espanyol? I aquí: ¿s'estudia la literatura contemporània gallega, andalusa o basca? I quan die estudiar no vull dir, només, aprendre quatre noms de memòria. Segui com sigui, *La plaça del diamant*, que García Márquez va comparar amb *Pedro Páramo*, continua sent una desconeguda. Hi ha un article d'aquest escriptor publicat a *El País* del 18-5-83 que és el millor aval per vendre la Rodoreda a tot el món. Diu García Márquez de *La plaça...*: "*La novel·la més bella que se ha publicat en España després de la Guerra Civil*", una bona franja per posar a les cobertes d'un llibre i fer reaccionar els lectors, encara que siguin de Navalcarnero. Perquè em torno a preguntar si a Navalcarnero els ha arribat que existeix aquesta novel·la. A García Márquez li sap greu que en una enquesta no sortís *La plaça...* com un dels deu millors llibres escrits després de la Guerra Civil. Que poc que en sabem, de vendre el bo que tenim! I quanta fulllaraca que es promociona!